

Ὁ Ἐρμᾶνος Lings, οὗ δημοσιεύομεν κατωτέρω ἐκ μεταφράσεως ἐν τῶν βυζαντιακῶν διηγημάτων, ἐγεννήθη τῷ 1820 ἐν Lindau παρὰ τὴν λίμνην τῆς Κωνσταντίας καὶ ἐσπούδασε τὴν ἰατρικὴν, ἣν καὶ ἐξήσκησε μέχρι τοῦ 1851 ὡς στρατιωτικὸς ἰατρός ἐν Βαυαρίᾳ. Ἄλλ' ἀναγκασθεὶς νῆ-ως στρατιωτικῆς ἰατρῆς διὰ λόγους υγείας, ἐπεδόθη ἔκτοτε εἰς τὴν ποίησιν, δημοσιεύσας διάφορους συλλογὰς λυρικῶν ποιημάτων, δράματων καὶ ἄλλας συγγραφάς. Τὸ ὄψ' ἡμῶν δημοσιευόμενον διήγημα περιλαμβάνεται ἐν συλλογῇ βυζαντιακῶν διηγημάτων, ἐκδοθέντων ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν ἔτει 1881 ἐν Βερολίῳ ὑπὸ τὸν τίτλον «Byzantinische Novellen». Ἡ συλλογὴ αὕτη περιλαμβάνει πλὴν τοῦ Διπλοῦ στρατηγήματος καὶ τῆς Εἰκονομαχίας, ἧς μεταφράσθη ἐν τῷ «Παρνασσῷ», καὶ τὰ ἑξῆς: Νικίσσα (ἔχον ὑπόθεσιν τὴν γνωστὴν Εἰκασίαν), οἱ Λατῖνοι, οἱ δύο ἡρώες, Νίκη τῆς ζωῆς καὶ ἡ Κεφαλὴ, ὧν προσεχῶς θέλομεν δημοσιεύσει τινα ἐν τῇ Ἐστίᾳ.

ΔΙΠΛΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΗΜΑ

ὑπὸ Hermann Lings.

Ὑπὸ τὸν πυλῶνα τῆς ἁγίας Σοφίας παρετήρει ὁ αὐτοκράτωρ Ἀνδρόνικος ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν, ὡσάκεις εἰσῆρχετο, γυναῖκα κεκαλυμμένην διὰ πέπλου καὶ φέροσαν ἐν χειρὶ μεμαραμμένον στέφανον δάφνης. Τοῦτο δ' ἐξήγγειρε τὴν περιέργειαν αὐτοῦ· ἐπειδὴ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλοις ἡ γυνὴ διεκρίνετο ἐν τῷ περιστοιχίζοντι αὐτὴν πλήθει δι' ἰδίας τινὸς εὐκοσμίας καὶ ἀξιοπροποῦς στάσεως προσεφώνησε ποτὲ αὐτὴν καὶ εἶπε· «Διὰ τίνα φυλάττεις, παράδοξος Μῦσα, τὸν στέφανον ἐπὶ χρόνον οὕτω μακρόν, ὥστε αὐτὸς ἐμαράνθη ἤδη ἐν τῷ μεταξῷ;—«Τὸν ἐπλεξα, ἀπήντησεν ἐκείνη, δι' ἐκείνον τὸν στρατηγὸν τοῦ αὐτοκράτορος μου, ὅστις ἔμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ νικητὴς ἀπὸ τοῦ πολέμου κατὰ τῶν Τούρκων—ἀλλὰ φεῦ, ματαικός. Ἀπ' ἐναντίας δὲ αἱ θλιβεραὶ εἰδήσεις περὶ τῆς ἡμετέρας ἡττης καθιστῶσι περιφρονεῖ τὸ Βυζάντιον καὶ ταρασσουσι τὰ πνεύματα».

Ὁ Ἀνδρόνικος κατ' ἀρχὰς μὲν ἠγανάκτησεν ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις, ἐπειδὴ ἐτόλμων νὰ ὑπομνήσωσιν αὐτῷ τὴν ἀτυχίαν τῶν ὀπλων του, τὴν ἀνικανότητα τῶν στρατηγῶν του, τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀπραξίαν. Ἐντεῦθεν ἐξωργίσθη· ἀλλ' ὅτε ἡ τολμηρὰ ρήτωρ ἐν τῷ μεταξῷ λαλοῦσα ἀνέσυρε τὸν πέπλον αὐτῆς, ἀφώπλισε τὴν ὀργὴν αὐτοῦ ἡ εὐγενὴς καὶ κοσμία ἔκφρασις τοῦ προσώπου. Ἐπειδὴ δὲ πλὴν τούτου εἶκασεν ὅτι ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ καὶ ταύτῃ τῇ προσφωνήσῃ ὑπεκρύπτετο τι ἰδιάζον, ἐκάλεσεν αὐτὴν νὰ ἔλθῃ εἰς τὰ βασιλεῖα καὶ διέταξε τοὺς θαλαμηπόλους αὐτοῦ νὰ γάγωσαν αὐτὴν πρὸς αὐτόν.

Ἦκουσε δ' αὐτῇ τοῦτο μετὰ προφανοῦς χαρῆς καὶ ἀνέμεινεν ἕως τελειώσῃ ἡ λειτουργία, μεθ' ὃ ἀνέμιχθη μετὰ τῆς ἀκολουθίας τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἀφίχθεῖσα εἰς τὰ ἀνάκτορα ἤχθη πρὸ αὐτοῦ. Αὐτῷ δ' ἐρωτηθεῖσα τίς εἶνε καὶ ὁποῖοι τινες οἱ λόγοι οἱ παρακινήσαντες αὐτὴν εἰς διάθημα οὕτω παράδοξον ἀπεκρίθη· «Εἶμαι ἡ Ἀγγελικὴ,

ἡ σύζυγος τοῦ συγκλητικοῦ καὶ πατρικίου Φιλώτα, ὅστις δὲν σοὶ εἶνε ἄγνωστος, βασιλεῦ».

— Τὸν γνωρίζω, ἀπεκρίθη ὁ αὐτοκράτωρ· δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ κρατεῖ μου ἀνὴρ πιστότερος ἐκείνου καὶ εὐλαβέστερος. Ὅποιās εἰδήσεις μοὶ φέρεις περὶ ἐκείνου; Τὸ συμβὰν τὸ ἐλκύσαν τὴν προσοχὴν μου ἐπὶ σέ ἐγένετο τῇ θελήσει αὐτοῦ καὶ κατ' ἐντολήν του;

— Οὐχί, ἀπήντησεν ἐκείνη, ἀλλ' ὑπῆρξεν ἰδίᾳ ἐμοῦ ἀπόφασις καὶ ἐχρειάσθη μεγάλη τόλμη ἵνα ἐκτελέσω τὴν πράξιν ταύτην τοῦ νὰ φανῶ πρὸ σοῦ ἐπιμόνος καὶ ἀπόκοτος, ἀλλ' ἡ δυστυχία τῆς πατρίδος μὲ ἤγαγεν εἰς αὐτὴν μετὰ βίας ἀκαθέκτου. Πολλάκις δὴλα δὴ ἤκουσα τὸν ἄνδρα μου θρηνοῦντα τὰ δεινὰ τὰ ὑπὸ τῶν ἔθρων ἐπιφερόμενα ἡμῖν, εἰς δὲ τὰς ἐκφράσεις τῆς ὀδύνης αὐτοῦ ἀνειμιγνύετο ἐνίοτε ἡ ὑπερήφανος ἰδέα, ὅτι αὐτὸς θὰ ἐπιτύχῃ νὰ νικήσῃ τοὺς Τούρκους καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ βασίλειόν σου ἀπὸ τούτων τῶν σπιφῶν.

Ὁ αὐτοκράτωρ μειδιάσας ἠρώτησε: «Καὶ διὰ τίνα λόγον δὲν μοὶ προσήνεγκεν ὁ σύζυγός σου αὐτὸς τὴν ὑπηρεσίαν του;

— Ἐπειδὴ ἐφάνη αὐτῷ ἀδύνατον νὰ σε πείσῃ ὅτι αὐτὸς, ἀνὴρ ἡλικιωμένος καὶ οὐδέποτε ἀρχηγὸς στρατοῦ, θὰ ἠδύνατο νῦν διὰ μιᾶς νὰ ταχθῇ ἀρχηγός τῆς στρατιᾶς καὶ νὰ γάγῃ αὐτὴν ἐπὶ τὴν νίκην. «Θάποκομίσω μόνον περιγελῶν, μοὶ εἶπε πολλάκις, καὶ ἂν δὲν κατώρθων νὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἐν περιπτώσει κατ' ἣν ἐτελεῖτο τὸ θέλημά μου, πλὴν τῆς συμφορᾶς θὰ ἔπλησσε καὶ ἐμὲ καὶ πάντας ἡμᾶς ἀνέκπλυτος αἰσχύνῃ.» Ἰδοῦσα δ' ἐγὼ αὐτὸν οὕτω περιαλγῆ, ἄμα δὲ παρατηρήσασα τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ἰδοῦσα ἀπαστράπτον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ θάρρος νεανικόν, ἐνεπλήσθην πίστεως καὶ ἀπεφάσισα νὰ εὔρω εὐκαιρίαν ἵνα σε παρακαλέσω νὰναθέσῃς τῷ συζύγῳ μου τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατοῦ, ἐπειδὴ ἔχω ἐδραίαν πεποιθῆσιν ὅτι θὰ εὐνοηθῇ ὑπὸ τοῦ θεοῦ πλέον ἢ οἱ μέχρι τοῦδε στρατηγοί.

Καὶ πάλιν περιέπτη μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη τοῦ αὐτοκράτορος, ἐπειδὴ ἐγνώριζε καλῶς τὸν συγκλητικὸν Φιλώταν ὡς ἄνδρα γενναῖον, ἀλλὰ γηραιὸν καὶ ἀσθενικόν, ὅστις τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἡμέρας ἠσχολεῖτο περὶ τὴν φοίτησιν εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ ἐφαίνετο ὡς ὁ πάντων τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ ἡμιστὰ ἀρμόδιος πρὸς ἡγεμονίαν στρατοῦ. Καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ μὴ ἔχῃ αἰσθησθαι τῆς πεποιθήσεως ταύτης; Μᾶλλον δὲ δὲν κατενόει ὅτι αἱ ταλαιπωρίαι τῆς ἐκστρατείας ἔμελλον νὰ ἀπειλήσωσι τὴν ζωὴν τοῦ γέροντος; Ἡ ἀμφιβολία αὕτη καθίστανεν αὐτὸν ἔμφροντιν καὶ ἐνόμισε χρεὸς αὐτοῦ νὰ μὴ ἀποκρύψῃ αὐτὴν ἀπὸ τῆς δεομένης. Ἄλλ' ἐκείνη ἀπαντῶσα ἀσφαλῶς καὶ ἀμερολήπτως ἔκαμε κα-

τάδηλον τὴν πεποιθήσιν αὐτῆς ὅτι ἡ εὐλάβεια καὶ φιλοπατρία τοῦ συζύγου αὐτῆς θὰ βοηθήσουσιν αὐτὸν νὰ καταπαλαίῃ πάντα ταῦτα τὰ ἐπιπροσθούντα προσκόμματα. Πᾶς ἄλλος μᾶλλον ἠδύνατο νὰ ὑποκύψῃ, ἀλλ' οὐχὶ ὁ Φιλώτας, ὃν προστατεύει ἡ δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου, ἐπειδὴ αὐτὸς εἶνε ὁ ἐκλεκτὸς τῆς θείας προνοίας.

— Διὰ τί, ἐξηκολούθησε λέγουσα ἐν τῷ ζήλῳ αὐτῆς, διὰ τί ἠττήθησαν οἱ πρότερον στρατηγοί, καίπερ ὄντες νεώτεροι καὶ μᾶλλον δεδοκιμασμένοι; Ἐπειδὴ ἦσαν ἁμαρτωλοί, ἐπειδὴ ἐνέπνεεν αὐτοὺς γῆνιν φιλοδοξία.

Σύνουος ἐθεώρει ὁ αὐτοκράτωρ τὴν ἔνθουον ῥήτορα. Ὑπεσχέθη δὲ νὰ διασκεφθῇ σπουδαίως ἀπόφασιν οὕτω σπουδαίαν ὡς ὁ διορισμὸς τοῦ συζύγου αὐτῆς καὶ ἀπεχαιρέτισεν αὐτήν, διατάξας νὰ παρουσιασθῇ πρὸ αὐτοῦ πάλιν τὴν ὑστεραίαν κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν.

Μόλις δ' εἶχενὰ πέλθει καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Ἀνδρονίκου εἰσεχώρησεν ὑπόνοια κατὰ τοῦ ἀληθοῦς φρονήματος τῆς Ἀγγελικῆς. Ἀδύνατος, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἀδύνατος εἶνε ἐν σπουδαιότητι ἡ πεποιθήσις αὐτῆς ὅτι ὁ Φιλώτας προὐρίσται ὑπὸ τῆς θείας προνοίας νὰ μεταβληθῇ ἀπὸ ἀπειροπολέμου καὶ ἄλλως γηραιοῦ ἀνδρὸς εἰς τολμηρόν, ἀκούραστον καὶ ὀξύνουον στρατηγόν. Καὶ ἂν δὲ φρονῇ τούτο ἐκείνη, πῶς δύναται νὰ φαντασθῇ ὅτι θεωρῶ ἐγὼ δυνατόν τοιοῦτο θαῦμα; Μὴ ἀναμένει ταῦτα διανοουμένη τὴν συνεργίαν τῆς ἐντυπώσεως, ἣν ἠδύνατο νὰ μοι ἐμποιήσῃ ἡ καλλογὴ αὐτῆς; Τί ἄρα ἐπέσειεν αὐτήν νὰ προβῇ εἰς ταύτην τὴν αἴτησιν; Ἡ φιλοδοξία αὐτῆς ἢ ἐκείνου; Δυσκόλως δύναμαι νὰ τὸ πιστεύσω. Μὴ ἄρα ὑποκρύπτεται ὑπὸ τὴν πρότασιν αὐτῆς ἢ καὶ εἰς αὐτὴν ἐκείνην ἴσως οὐχὶ τελείως φανερά πρόθεσις τοῦ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τῶν ἀλύσεων αἰτινες δεσμεύουσιν αὐτήν παρὰ τὸ πλευρὸν γέροντος αὐστηροῦ, ἴσως δὲ καὶ ζηλοτύπου;

Ὅποσον θελκτικὴ ἦτο ἡ περικαλλῆς ὑποκρίτρια! Ὅποσον ἦτο τρυφερά ἡ φωνὴ τῆς, ὅποσον τὸ βλέμμα τῆς ζωηρόν, ὅποσον ἐρασμία ἐκάστη τῶν κινήσεων αὐτῆς!

Ὅτε ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην του τὴν εἰκόνα τῆς καὶ ἐφαντάζετο τὸν παρηχημακότεν σύζυγόν τῆς, εὐκόλως ἐξήγει τοὺς λόγους δι' οὓς ἐκείνη ἐπόθει νὰ μὴ ἀφήσῃ ἐπὶ πλέον τὴν ζῶν τῆς σθεννυμένην δεσμῶν παρὰ τὸν γηραιὸν αὐτῆς σύζυγον. Καὶ μετέθη πρὸς αὐτόν, τὸν αὐτοκράτορα, αὐτοῦ ἐδεήθη νὰ τὴν ἀπελευθερώσῃ ὡς ἐν σιωπηλῇ μετ' αὐτοῦ συνεννοήσῃ. Δὲν ἠδύνατο λοιπὸν τὸ διάβημα τοῦτο νὰ θεωρηθῇ ὡς ἄφωρόν τι νεῦμα, ὡς ἀπόκρυφός τις ἐρωτικὴ ὁμολογία;

Περὶ τοῦ ἀμφιρόπου τούτου ζητήματος ἐζήτησε τὴν γνώμην τῶν ἀστρολόγων, οἵτινες προεμήνυσαν αὐτῷ διπλὴν νίκην. Τίνα δὲ ἄλλην

ἐνόμιον ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἡ προμαντεία αὕτη παρὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐλπίδων του;

Ὅλως διάφοροι ἦσαν οἱ ἰδιαίτητοι καθ' ὧν ἠγωνίζετο ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἡ Ἀγγελικὴ. Αἰ ἐρωτήσεις ἄς ἀπηύθυνεν αὐτῇ ὁ αὐτοκράτωρ ἠνέφξαν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς περὶ τοῦ διαβήματός τῆς. Ἡ πράξις εἰς ἣν ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἀνδρὸς τῆς πρόεβη, θὰ ἔφερον ἄρα εἰς αἴσια ἀποτελέσματα, καὶ ἂν ἐπέτυγχανεν; Διὰ ταῦτα μετὰ θάρρους ἠττονος ἢ τὴν προτεραιάν παρέστη εἰς τὰ βασίλεια καὶ παρουσιάσθη πρὸ τοῦ Ἀνδρονίκου, ὅστις εὗρεν αὐτὴν ἐτι θελκτικωτέραν καὶ ἐρασμιοτέραν. Ἡ δ' ἐπιπεχυμένη ἐπὶ τῆς ὀψεως τῆς μελαγχολία ἐφάνη αὐτῷ προκαλουμένη ὑπὸ τῆς ἀνησυχίας ἂν θὰ γείνη δεκτὴ ἢ παρακλήσις αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲ τὴν ἐπαγγελθεῖσαν αὐτῷ δευτέραν νίκην ἐνόμιζεν ἀναφερομένην εἰς τὴν πρὸς ἐκείνην σχέσιν του, δὲν ὤκνησε νὰ ποδεχθῇ τὴν αἴτησίν τῆς.

Διεβεβαίωσε δ' αὐτὴν ὅτι συμφώνως πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς μέλλει νὰ αναθέσῃ εἰς τὸν πατρίκιον τὴν ἀνωτάτην ἡγεμονίαν τοῦ πολέμου, παρεκάλεσε δὲ αὐτὴν νὰ μὴ ἀνακοινώσῃ αὐτῷ τὴν ἀπόφασιν, ἵνα φανῇ ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐσκεφθῆ νὰ καλέσῃ ὡς στρατηγὸν τὸν φίλον αὐτοῦ.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀνέκραξεν ὁ αὐτοκράτωρ, ὅτι ἐπροκάλεσες τὴν παρ' ἐμοῦ ἐκλογὴν ἐκείνου, πολὺ δὲ μᾶλλον θὰ σοι εὐγνώμονῃ ἐκείνος ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή ἣν ἀμφοτέροι ἐπιποθοῦμεν.

Φαιδρὰ ἀπεχώρησεν ἡ Ἀγγελικὴ, λογίζομένη ἑαυτὴν εὐτυχῆ ὅτι βλέπει ἐκπληρούμενον τὸν πόθον τοῦ συζύγου τῆς, ἐφαντάζετο δὲ ἤδη αὐτὸν καὶ ἐπανερχόμενον νικηφόρον. Τῶν δὲ σκέψεων τοῦ δεσπότη, τῶν αἰσθημάτων ἅτινα ἐγέννησεν ἐν αὐτῷ, οὐδεμίαν εἶχεν αἴσθησιν, ἐπειδὴ ὁ Ἀνδρόνικος εἶχε νομίσει ὀρθὸν νὰ ἀποκρύψῃ τὰ αἰσθημάτά του, ἐπιφυλασσόμενος νὰ ἐκδηλώσῃ τὸ ἀληθές του πάθος ἀφοῦ πρῶτον ἀπομακρυνθῇ ὁ Φιλώτας.

Ὅτε δὲ ἐπῆλθεν ὁ διορισμὸς αὐτοῦ ὡς στρατηγοῦ, εὗρε τὸν γενναῖον ἔτοιμον καὶ πρόθυμον νὰ ἐκτελέσῃ ἀμελλητί τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ ἐντολήν. Εἶχε δὲ πρὸ πολλοῦ ἤδη καταστρώσει τὸ σχέδιον τῆς ἐκστρατείας, προτιθέμενος νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τοὺς ἐχθροὺς τὴν ἰδέαν περὶ τῆς ἰδίας αὐτῶν ἀσφαλείας, καὶ νὰ ποκοιμίσῃ αὐτοὺς, ἤδη καταστάντας ἀλαζόνας ὡς ἐκ τῶν νικῶν αὐτῶν, ἐν τῇ πεποιθῆσει ὅτι ἦσαν ἀήττητοι καὶ νὰ κατορθώσῃ νὰ χωρίσῃ αὐτοὺς, ἐν ᾧ ἀφ' ἑτέρου ἐμελλε τὰ ἴδια αὐτοῦ στρατεύματα νὰ τὰ σκληραγωγῆσῃ διὰ διαφόρων πορείων, νὰ τὰ ἀσκήσῃ διὰ πλαστῶν ἐφόδων, τέλος δὲ νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τοῦ πολεμίου μετὰ συνηνωμένων δυνάμεων ἅμα ὡς παρείχετο ἄρμοδιὰ εὐκαιρία. Καὶ αὐτὴν δὲ τὴν περὶ τῆς πολεμικῆς του ἀνικανότητος δια-

δεδομένην φήμην μετεχειρίσθη ἐπιτηδείως, διὰ δώσας τὴν εἰδήσιν ὅτι ἐγένετο στρατηγὸς τῶν Βυζαντινῶν πρεσβύτης τις μοναχός, ἐλπίζων διὰ τῶν τοιούτων νὰ τύχη βεβαίωτερον τοῦ ποθομένου. Ἐν ᾧ δὲ παρεσκευάζε τὰ πάντα ὅπως πραγματώσῃ τὰ σχέδιά του καὶ εἶχεν ἤδη στρατοπεδεύσει, ἔμεινεν ἡ σύζυγος αὐτοῦ μόνη ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ διεβίου οὕτω κεκρυμμένη ἀπὸ τοῦ κόσμου, ὥστε ἠδύνατο νὰ πιστευθῇ ὅτι οὐδ' εὐρίσκειτο παρούσα ἐν τῇ μητροπόλει. Ὁ δὲ Ἀνδρόνικος εἶχε διατάξει τὴν ἀκριβεστάτην ἐπιτήρησιν αὐτῆς ἢ μάλλον μόνον τοῦ οἴκου τῆς, ἐπειδὴ ἐκτὸς αὐτοῦ δὲν ἦτο ὄρατή, τοῦτο δ' ἐπραττεν ὅπως βεβαιωθῇ ἂν δὲν εἶχε προκαλέσει τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ συζύγου αὐτῆς χάριν ἄλλου τινός ἀνδρός· ἀλλ' ὅτε ἔμαθεν ὅτι διαβιοὶ ἐντελῶς μόνη καὶ οὐδεὶς φοιτᾷ παρ' αὐτήν, τότε ἐπίστευσεν ὅτι οὐδεμία ἐπιτρέπεται αὐτῷ ἀμφιβολία, ὅτι συνεπάθει πρὸς αὐτὸν καὶ ἀνέμενεν ὅπως ἐκεῖνος μεταβῇ πρὸς συνάντησιν αὐτῆς.

Ὡν νεαρός, ἄγαμος καὶ εἰθισμένος νὰ ὑποτάσσωνται ἅπαντες εὐπειθῶς εἰς τὰς θελήσεις αὐτοῦ, οὐδενὸς ἐφείδετο δι' αὐτὸν ἐν μόνον ὑπῆρχε καθήκον, τὸ καθήκον τῶν ὑπηκόων τοῦ ὑποτάσσου αὐτῷ.

Ὡς εἰ ἐμελλε νὰ φέρῃ αὐτῇ εἰδήσεις παρὰ τοῦ συζύγου τῆς, εἰσῆλθεν ἐσπέραν τινὰ αἴφνης εἰς τὸν οἶκόν τῆς, ἐν ᾧ ἐκείνη ὡς γνησία Ῥωμαῖα ἠσχολεῖτο περὶ τὸ ὑφαίνειν περιστοιχιζομένη ὑπὸ τῶν θεραπαινίδων αὐτῆς, ὡς ἡ σύζυγος τοῦ Κολλατίνου. Ἰδὼν δ' αὐτὴν ἐκπλησσομένην, ἐθεώρησε τὴν παραχρῆν τῆς προσελθοῦσαν χάριν αὐτοῦ, μόλις δ' ἔμεινε μόνος μετ' αὐτῆς καὶ ἀπεπειράθη τὸ μὲν πρῶτον διὰ κεκαλυμμένων φράσεων, εἶτα δὲ μετὰ ἀπροκαλύπτου ἐρωτοληψίας νὰ κλονίσῃ τὴν πίστιν αὐτῆς. Ἐκείνη βλέπουσα ὑποίας φλόγας πάθους ἤναψεν ἡ ἐθελουσία αὐτῆς, ἠρυσθία καὶ ἔτρεμεν. Εὐρίσκειτο μεστή δειλίας καὶ αἰδοῦς· δὲν ἐτόλμα νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, μόνον δ' ἐδέετο τοῦ αυτοκράτορος νὰ φεισθῇ τῆς τιμῆς αὐτῆς καὶ ὑπολήψωσιν πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ κόσμου, ἐν δὲ τῇ συγχύσει αὐτῆς, ὅπως εὖρη διέξοδον, ἀφῆκε νὰ τῆς ἐκφύγῃ ὁ λόγος, ὅτι κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἐμελλε νὰ μεταικήσῃ εἰς ἐξοχικὸν οἰκίσκον μοναχικόν, ὅπου θὰ ἠδύνατο νὰ δεχθῇ αὐτὸν χωρὶς νὰ φοβῆται τὴν καταλαλιάν, μόνον δὲ τῶρα παρεκάλει νὰ τὴν ἀφήσῃ.

— Καὶ θὰ μοι ἐπιτρέψῃς νὰ σε εὔρω αὐτόθι, νὰ σε καλέσω ἰδικήν μου ἐκεῖ ὅπου δὲν θὰ δύναται νὰ σε ταραξῇ φόβος καταλαλιᾶς;

— Σὺ εἶσαι ὁ διατάσσων, ἀπεκρίθη ἐκείνη ταπεινῶς, ἡμεῖς δὲ εἴμεθα ἅπαντες δούλοι σου καὶ ἔχομεν σκέπην τὴν μεγαλοψυχίαν σου!

Ὁ Ἀνδρόνικος ταραχθεὶς τὸ κατ' ἀρχὰς ἐπέστη εἰς τοὺς λόγους αὐτῆς καὶ τὴν αἰδήμονα

αὐτῆς ἐπιφύλαξιν, καὶ ἀπεχώρησε, κατειλημμένος ὑπὸ ἔτι σφοδροτέρου ἢ πρότερον ἔρωτος πρὸς αὐτήν.

— Διὰ τοῦτο λοιπὸν, ἀνέκραξεν ἐκείνη ὀδυνηρῶς, ὅτε ἀπεμακρύνθη ὁ Ἀνδρόνικος, διὰ τοῦτο ἐξεπλήρωσε τὴν αἴτησίν μου, ἵνα με εὖρη μόνην! Ὁ μυσαρὸς! καὶ ἐφαντάζετο ὅτι θὰ μ' εὖρη πρόθυμον! Ὅποια προσβολή! Τί λοιπὸν νὰ πράξω τώρα; Νὰποκαλύψω τὰ πάντα εἰς τὸν σύζυγόν μου; Καὶ ἔπειτα; Δὲν θὰ ἦτο τοῦτο ματαιώσις τῶν πάντων, δὲν θὰ παρεκώλυον τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ; ἀλλὰ δύναμαι νὰ σιγήσω, νὰ σιγήσω καὶ νὰ διστάσω καὶ νὰ ἐπιβαρύνω ἑμαυτὴν διὰ τῆς ὑποψίας ὅτι εἶμαι ἀρκετὰ ἀδύνατος ὥστε νὰ μὴ δύναμαι νὰποκρούσω μοχθηρὸν τι σχέδιον, αὐτοστιγμὴ καὶ μετὰ πλήρους θάρρους;

Οὕτως ἐκάθητο σκεπτομένη ἐπὶ πολὺ ἔχουσα τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην μέχρι τοῦ κόλπου, ὅτε ἐπῆλθεν αὐτῇ ἡ ὑπόσχεσις ἣν ἔδωκε νὰ δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ ἐν τῇ ἀγροτικῇ αὐτῆς οἰκίᾳ. Ἐμμανὴς γενομένη ἐδράξατο τότε τοῦ μετώπου ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ καὶ ἐστήριξε τοὺς ὀφθαλμούς ἀσκαρδαμυκτῶς εἰς τὴν γῆν ὡς εἰ ζητοῦσα σωτηρίαν τινὰ ἰδέαν. Ὡ! τί ἐπραξα, ἐκράυγασε ἠρηνούσα, ἐπρόδωκα ἑμαυτὴν, ἐλάλησα ὡς παράφρων. Ἐν ᾧ δ' εὐρίσκειτο ἐν τῇ φρικτῇ ταύτῃ ψυχικῇ διαθέσει, σχεδὸν ἀπεγνωκυῖα, ὡς ἄγγελος κυρίου ἔφθασε γραμματοφόρος τοῦ συζύγου τῆς. Ἐγραφε δ' ἐκεῖνος ταῦτα:

« Αἴσια βαίνουσι πάντα· θὰ νικῆσωμεν δ' ἐλπίζω τοὺς Τούρκους. Μόνον ἐν εἴνε ἀκόμη εὐκαιότατον, ἡ προσέλευσις τοῦ βασιλέως, ὃν ὁ στρατὸς ποθεῖ νὰ ἴδῃ φοιτῶντα παρ' αὐτὸν καὶ ζητεῖ νὰ ἴδῃ διαπρέποντα ἐν τῷ ἀγῶνι. Δὲν δύνασαι νὰ πείσῃς αὐτὸν σὺ αὐτῇ ἢ δι' ἄλλου τινός; Ἀποπειράθητι, τόλμησον τὸ τολμηρὸν διάβημα νὰ παρακαλέσῃς σὺ αὐτὸν τὸν ἴδιον».

Τότε προέβη εἰς ἀπόφασιν τινὰ· ἐκάλεσε τοὺς θεράποντας αὐτῆς καὶ διέταξε νὰ παρασκευασθῶσι πάντα πρὸς ἀναχώρησιν. «Θὰ ἐνδικηθῶ» εἶπε καθ' ἑαυτὴν « Ἀνδρόνικε, μάθε, τί σημαίνει πίστις! »

Ἦδη κατὰ τὴν τρίτην ἀπὸ τῆς ἐπισκέψεως αὐτοῦ ἡμέραν ἐμήνυσεν αὐτῷ ὅτι ἀπεχώρησεν εἰς τὸν ἐξοχικὸν οἰκίσκον τῆς καὶ ἀναμένει αὐτόθι τὴν ἀφίξιν του. Ὁ δὲ Ἀνδρόνικος, ἐκπλητόμενος, ἐπὶ τῷ τάχει τῆς ἐπιτυχίας, ἀλλ' ἐν χαρᾷ ἀνυπομονῶν ἐξεκίνησεν ἵνα ἀκολουθήσῃ αὐτῇ. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ θεράπων ἐξετέλεσε κακῶς τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ ἐντολήν, ἐπειδὴ ὅτε ὁ αυτοκράτωρ ἔφθασεν εἰς τὴν δηλωθεῖσαν ἐπαυλιν, ἔμαθεν ὅτι δὲν ἦτο ἡ παρ' αὐτοῦ ζητουμένη, ἐξαπέστειλαν δ' αὐτὸν ἐκείθεν εἰς ἄλλον ἀγροτικὸν οἰκίσκον ἀπέχοντα ἔτι ἰκανὰς ὥρας ἐκείθεν. Καίτοι δὲ εἶχεν ἐπέλθει ἤδη τὸ σκότος, καίτοι κατὰ τὴν ἐξακολούθησιν τῆς πορείας

ἐπλησίαζον εἰς χώρας, αἵτινες ἐνίοτε ἤδη ἤπει-
λουτο ὑπὸ περιπολούντων ἐχθρῶν στιφῶν, ὁ αὐ-
τοκράτωρ ἐπέμενε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν πορείαν
μετὰ βραχεῖαν ἀνάπαυσιν. Ἐκέντει τὸν ἵππον του,
οἱ δὲ ἀκόλουθοί του εἶποντο αὐτῷ.

Ὅτε δὲ ἐπελθόντος τοῦ λυκαυγοῦς ἐπλησίασαν
εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἥτις ἔκειτο πρὸ αὐτῶν ἐν χα-
ρίεσσι κοιλάδι, παρετήρησαν ἐπὶ τῆς ῥάχεως τοῦ
ἀπέναντι αὐτῶν ὑπερκειμένου βουνοῦ στίφος Τούρ-
κων, καὶ ὅτε ἰππεύοντες κατέβησαν εἰς τὴν κοι-
λάδα, ἔσπευσαν πρὸς αὐτοὺς ἄνδρες ἐκ τοῦ οἰκί-
σκου, θρηγούντες ἐπωδύνως καὶ παραπονούμενοι ὅτι
πρὸ μικροῦ στίφος Τούρκων εἶχεν ἐπιπέσει κατὰ τοῦ
κτῆματος καὶ ἀπαγάγει τὴν κυρίαν αὐτῶν. Ὁ Ἀν-
δρόνικος ἐκέλευσε νὰ καταδιώξωσι τὸν ἐχθρόν, τα-
χθεὶς αὐτὸς ἡγεμῶν τῶν περὶ αὐτόν. Κατεῖχετο
δὲ ὑπὸ μεγάλης ἠδονῆς ἀναλογιζόμενος ὅτι
ἐμελλε νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν περικαλλῆ γυναῖκα
ἀπὸ τῶν ἀρπάγων αὐτῆς καὶ νὰ περιλάβῃ εἰς
τοὺς κόλπους του τὴν σωθεῖσαν. Πρὸ τῶν ὀφθαλ-
μῶν αὐτοῦ παρουσιάζετο ἡ ἀγωνία καὶ ἀπελπι-
σία τῆς ὑπ' αὐτοῦ θερμῶς ἀγαπωμένης συζύγου
τοῦ φίλου αὐτοῦ καὶ στρατηγοῦ, ὃν μόλις που ἐνε-
θυμεῖτο.

Ἄλλ' ὁ Φιλώτας εἶχεν ἤδη ὑπερτερῆσει τῶν
πολεμίων ἐν τισι μικραῖς μάχαις, ἡ δὲ τύχη
ἐφαίνετο εὐμενῆς πρὸς αὐτόν. Αὐτὸς δ' ἐφαίνετο
καταστάς ῥωμαλεώτερος καὶ ἀνανεωθεὶς ἐκ τῶν
μόχθων εἰς οὓς ὑπεβάλλετο καὶ ἐκ τῶν ἐπιτυ-
χιῶν αὐτοῦ. Ἐνυπῆρχε μάλιστα τὶ τὸ πολεμικόν
καὶ ἀπειλητικόν ἐν τῇ θεᾷ τοῦ πρεσβύτου ἐκείνου
τοῦ φέροντος μακράν, λευκὴν γενειάδα καὶ περι-
βαλλομένου τὴν αὐστηρὰν ὄψιν διὰ κυματιζομένων
ἀργυρῶν βόστρυχων, ὅτε παρουσιάζετο ἐπὶ τοῦ
πλουσίως κεκοσμημένου ἵππου του διατρέχων τὰς
φάλαγγας ὡς οἱ δεσπότες τῆς Ἀνατολῆς, καὶ
ἐπεθεώρει τοὺς στρατοὺς διὰ τῶν ὑπὸ πυκνῆς
ὄφρυς προβαλλόντων ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Ἴππεῖς
φέροντες ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας κοσμήματα φαν-
τασιώδη καὶ πορφυροῦς μανδύας ἀνεμιζόμενοι,
πέζοι περιβαλλόμενοι θώρακας λεπιδωτοὺς καὶ
κρατοῦντες ἀκόντια μακρὰ καὶ βραχεῖα ἀντίπα-
ρήρχοντο πρὸ αὐτοῦ, Ξανθοὶ Καυκάσιοι καὶ με-
λαγχρωτεὶς υἱοὶ τῆς θερμῆς Ἀφρικῆς, ἄνδρες
ὠπλισμένοι πρὸς πᾶν εἶδος ἀγῶνος εὐρίσκοντο
παρατεταγμένοι. Ὡς εἶπομεν, ἡ τύχη ἠνύθει τῶν
στρατηγῶν ἀνελπιδίως. Τὴν ῥαθυμίαν καὶ μέχρι
μανίας φθάνουσαν ἀγερωχίαν τῶν Τούρκων, αἵτι-
νες ἐθεώρουν τὸν γηραιὸν ἀσθενικὸν ἄνδρα ὡς
ἀξιοκαταφρόνητόν τινα ἀντίπαλον, μετεχειρίσθη
ἄριστα πρὸς ὠφέλειαν ἑαυτοῦ. Οὐδὲν τῶν ἀμαρ-
τημάτων αὐτῶν διέλαθε τὸ ἄγρυπνον αὐτοῦ ὄμμα,
οὐδεμίαν στιγμὴν ἀφῆκεν ἄνευ ἔργου καὶ οὕτω κα-
τῶρθωσε νὰ ἐλκύσῃ αὐτοὺς εἰς ληστρικήν ἐπιδρο-
μὴν, παρασκευάσας πλαστὴν δι' ἀγγέλων προδο-
σίαν σιταγωγίας δῆθεν στελλομένης εἰς τὸ στρα-

τόπεδον αὐτοῦ καὶ συγχρόνως διαδοὺς τὴν εἶδησιν
ὅτι ἐν τῇ ἀποστολῇ ταύτῃ εὐρίσκοντο οἱ πολυτιμώ-
τατοι θησαυροὶ τοῦ βασιλέως. Οἱ Τούρκοι ἀπατη-
θέντες ἐκτῶν τοιούτων διαδόσεων ἐχώρισαν τὴν δύ-
ναμιν αὐτῶν, μέρους τῆς στρατιᾶς αὐτῶν ἀπόспа-
σθέντος, ὅπως λαφυραγωγῆσθαι τὸν σιτοπομπίαν.
Οὕτω δὲ κατῶρθωσε νὰ ἐπιπέσῃ κατ' αὐτῶν μεθ'
ἀπάσης τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, διασχίσας καὶ
φονεύσας τοὺς περὶ τὴν λείαν διατρίβοντας. Μετὰ
δὲ τὴν νίκην ταύτην ἀμελλητι ἐπῆλθε κατὰ
τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τῶν δυνάμεων πᾶν πολε-
μίων, πρὶν τοῦτο προφθάσῃ νὰ συνασπισθῇ.

Ἡ δὲ ἑσπέρα, καθ' ἣν ὁ αὐτοκράτωρ κατα-
διώκων τοὺς ληστὰς ἐκείνους ἐν μέσῳ τῶν ὁπίων
εἶδεν ἀπαγομένην τὴν Ἀγγελικήν, ἦτο ἡ προ-
τεραία τοῦ κρισίμου ἀγῶνος. Εἶχε δὲ πλησίασει
ἤδη τὸ πολέμιον στίφος ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἠδύ-
νατο νὰ διακρίνῃ μεταξὺ αὐτῶν τοὺς αἰχμαλώ-
τους, αὕτη δὲ ἡ θεὰ ἐνίσχυε τὸν ζῆλον αὐτοῦ τε
καὶ τῶν περὶ αὐτόν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχον
φθάσει εἰς τὴν εἴσοδον χωρίου τινὸς καὶ εἶχον
χάσει ἀπὸ τῆς ὄψεως τῶν τοὺς ληστὰς, ἐπειδὴ
οὗτοι αὐτόθι καλυφθέντες ὑπὸ τοίχων καὶ δέν-
δρων διέδρασαν τοὺς καταδιώκοντας καὶ παρε-
νέβαλλον αὐτοῖς ἐμπόδια εἰς τὸν δρόμον, δι' ὧν
προέτρεχον αὐτῶν. Ἄλλ' ὁ Ἀνδρόνικος ἐν τού-
τοις δὲν ἐκρατεῖτο, ἐξηκολούθει δὲ τὴν διώξιν ἀπὸ
ρυτῆρος διὰ τῶν ἐκ δένδρων φραγμάτων καὶ τῶν
στενωπῶν τῆς κώμης. Ἄλλ' εἰς μάτην ἤλπιζεν
ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐπανεύρῃ τὰ ἴχνη τῶν φυ-
γάδων κατὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ χωρίου. Ἐν τῷ εὐρεῖ
πεδίῳ, ὅπερ ἔκειτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ὅτε
διεπέρασεν καὶ τὰς τελευταίας καλύβας, οὐδὲν
ἠδύνατο νὰ διίδῃ· διὸ ἔστρεψε τὸν ἵππον αὐτοῦ
πρὸς τὰ ὀπίσω, διεξηρένησε πᾶσαν αὐλήν, πάν-
τα κῆπον μετὰ τῶν πιστῶν αὐτοῦ, ἀλλ' εἰς μά-
την· οἱ φυγάδες εἶχον ἀφανισθῆ ὡς εἰ εἶχον
κρυθῆ εἰς τὴν γῆν. Ἀπ' ἐναντίας δ' ἐν ᾧ ἐπι-
ήσχολεῖτο περὶ τὴν ζήτησιν τῶν φυγάδων εἰσῆλ-
θεν ἀνελπιδίως ἐξ ἄλλου μέρους εἰς τὸ χωρίον
ἀπόσπασμα τοῦ βυζαντιακοῦ στρατοῦ, ἀνῆκον
εἰς τὴν ὀπισθοφυλακὴν καὶ ἀπεσταλμένος πρὸς
κατόπτεισιν. Καὶ ἐκείνοι δ' ἐρωτηθέντες εἶπον
ὅτι οὐδένα τῶν καταδιωκομένων εἶδον, ἀπ' ἐναν-
τίας δ' ἔφεραν τὴν εἶδησιν, ὅτι ὁ Φιλώτας μετὰ
τοῦ σώματος τοῦ στρατοῦ ἐγγύτατα τοῦ χωρίου
παρασκευάζετο πρὸς τὴν ὀριστικὴν μάχην. Οὐδὲν
λοιπὸν ἀπελείπετο εἰς τοὺς διώκτας ἄλλο ἢ ἡ
παραίτησις ἀπὸ τῆς ἄλλως ἀσκόπου καταδιώξεως
καὶ ἡ ἐνωσις αὐτῶν μετὰ τοῦ στρατοῦ τοῦ Βυ-
ζαντινοῦ στρατηγοῦ. Καὶ ἀπεφάσισε μὲν τοῦτο ὁ
Ἀνδρόνικος μετὰ λύπης, ἀλλὰ ταχέως ὑπερίσχυ-
σεν ἐν αὐτῷ τὸ φιλοπόλεμον ἦθος καὶ ἡ ὑπερή-
φανος ἰδέα ὅτι διὰ τῆς παρουσίας του θὰ ἐνθαρ-
ρῖνῃ τοὺς ἀγωνιζομένους καὶ θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν
νίκην τοῦ στρατηγοῦ αὐτοῦ. Συνήργει δὲ ἴσως

πρὸς τὴν ἀπόφασιν ταύτην ποιά τις μετάνοια, ἢ συναίσθησις, ὅτι ὤφειλε νὰ ἐπανορθώσῃ τι ἀδικημα γυνόμενον εἰς αὐτόν, νὰ ἐξαφανίσῃ καταισχύνῃν τινά, νὰ ἐξαλείψῃ ἀμάρτημά τι. Μηγὰρ ἠδύνατο νὰ ὁμολογήσῃ αὐτῷ, ὁποῖος λόγος ἔπεισεν αὐτὸν νὰ μεταβῇ οὕτως ἀνελλπίστως πρὸς τὸ στρατεύμα, ἠδύνατο νὰ ποικύψῃ ἀπ' αὐτοῦ τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς συζύγου του, νὰ ποσιωπήσῃ αὐτῷ τὸν τρόπον καθ' ὃν κατώρθωσε νὰ μάθῃ τὰ κατ' αὐτὴν ἢ διὰ ποίου ψεύδους ὤφειλε νὰ καλύψῃ ἀμφοτέρω ταῦτα; Εὐτυχῶς δὲν ἀπέμεινεν αὐτῷ καιρὸς πρὸς μακροτέραν σκέψιν· τὰ δὲ στρατεύματα ἐδεξιῶσαντο αὐτὸν διὰ κραυγῶν ἀγαλλιάσεως, ὁ στρατηγὸς ὑπέβαλεν αὐτῷ τὸ σχέδιον τῆς μάχης καὶ μετὰ βραχὺ ἤδη αἱ ἀλπιδίαι ἐδῶκαν τὸ σημεῖον τῆς ἐφόδου. Ὁ Φιλώτας, δεξιῶς στρατηγήσας, ἐπέφερε τοῖς Τούρκοις ἐντελῆ ἤτταν, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ διεκρίθη ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ ἀνδρείᾳ καὶ ἦτο πολλὰ κίς ὁρατὸς ἐν ταῖς πρώταις τάξεσι τῶν μαχομένων. Ἐφαίνετο ὡσεὶ συνεχίζων ἐν τῷ ἀγῶνι τὴν καταδιώξιν καὶ ἐπιθυμῶν νὰ κερδήσῃ ἐκείνην, ἣν θὰ ἐθεώρει ὡς τὸ κάλλιστον τῶν ἐπάθλων. Οὕτω δὲ, παραχθείς νὰ προχωρήσῃ λιαν μακρὰν ὡς ἐκ τῆς ὁμιλίας του, ἐτραυματίσθη ἐλαφρῶς ὑπὸ βέλους. Ἄλλ' ὁμως δὲν ἐπέτρεψε νὰ ἐπαναγάγῃ αὐτὸν πρὸ τῆς περατώσεως τοῦ ἀγῶνος, ἐπέστρεψε δὲ ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης μετὰ τοῦ Φιλώτα, μόνον ὅτε τελείως ἐβεβαιώθη ἡ νίκη, ἀγόμενος ὑπὸ τινῶν τῶν περὶ αὐτὸν γενναίων. Τότε δὲ ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ἐξομολογηθῇ πρὸς τὸν φίλον. Στραφεὶς δὲ μετ' ἄλγους πρὸς αὐτὸν καὶ λαβὼν τὴν χεῖρά του, « Ἡ πληγὴ μου δὲν ἀλγεῖ τόσον, εἶπε βλέπων τὴν περίφροντιν ὄψιν τοῦ πιστοῦ στρατηγοῦ προδίδουσιν τὴν συμπάθειάν του, οὐδ' ἡ χαρὰ ἐπὶ τῇ νικῇ εἶνε τόσον μεγάλη, ὥστε νὰ παρηγορηθῶ ἐπὶ ἀπωλείᾳ, ἣτις εἶνε μεγαλειτέρα καὶ τοῦ ἄλγους καὶ τῆς χαρᾶς μου. Ἄχ! περίμενε ν' ἀκούσης εἰδήσιν ὀδυνηράν. Ἡ σύζυγός σου Ἀγγελικὴ ἠρπάγη ἀπὸ τοῦ ἐξοχικοῦ σου οἰκίσκου ὑπὸ ἀπίστων, καὶ φοβοῦμαι μὴ ἐφορευθῇ ὑπ' αὐτῶν λυσσῶντων ἐπὶ τῇ ἤττη, ἐπειδὴ τοιοῦτον ἀπάνθρωπον ἔθος ἔχουσιν ἐκεῖνοι οἱ βάρβαροι.

— ὦ! Θεέ μου, ἀνέκραξεν ὁ Φιλώτας, λοιπὸν ἐμελλε νὰ προσενεχθῇ ὡς θῦμα ἐξίλαστήριον ἐπὶ τῇ νικῇ! Πιθανῶς ἤθελε νὰ σπύσῃ εἰς ὑπάντησιν ἡμῶν. ὦ, ἀπαισία, κατηραμένη ἡμέρα! Ἄλλ' ἄς μὴ ἀμαρτάνωμεν ἐπιδιδόμενοι εἰς κατάρτας, μηδὲ ἄς ἀπολαύσωμεν τοὺς καρπούς τῆς νίκης ἡμῶν, πρὶν ἢ εὐρωμεν αὐτὴν καὶ ἐλευθερώσωμεν ἢ καὶ τὴν ἐκδικήσωμεν.

Ὁ Ἀνδρόνικος κατένευσεν, ἀποδεχόμενος τὰ ὑπ' αὐτοῦ προτεινόμενα. Ἐθεώρει δ' αὐτὸν αἰτίον τῆς θλιβεραῦς ἐκβάσεως, εἰς ἣν ἀπέληξε τὸ ὄλεθρον αὐτὸ πάθος. Ὅποιαν συμφορὰν εἶχε προ-

καλέσει κατὰ τῆς κεφαλῆς ἐκεῖνου, ὅστις εἶχεν αὐτὸν οὕτω μεγάλως εὐεργετήσει! Ὅποσον μετεμέλετο ἤδη διὰ τὸν ἀμαρτωλὸν αὐτοῦ ἔρωτα, καὶ ὠρρίζετο ἐνδομύχως νὰ παραιτηθῇ αὐτῆς τῆς ἀτυχούς, ἂν ἔτι ἔζη!

Ἄλλ' ὁ Φιλώτας ἐν τούτοις δὲν εἶχεν ὀκνήσει ν' ἀπαρτίσῃ λόγον ἐκ τῶν ἐλάχιστα παθόντων πολεμιστῶν καὶ νὰ ἐπιχειρήσῃ μετ' αὐτῶν τὴν ἀναζήτησιν τῆς συζύγου του.

— Ἄχ, εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἀνδρόνικος, πόσον λυποῦμαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ συνεργασθῶ καὶ συντελέσω εἰς διάσωσιν ἐκείνης εἰς τὴν ὅποιαν ὀφείλω τὸν διορισμὸν σου ὡς στρατηγοῦ καὶ ἐπομένως τὴν σημερινὴν νίκην!

— Εἰς τὴν σύζυγόν μου; ἀνεκραύασεν ὁ Φιλώτας ἐκπεπληγμένος.

— Ναί, ἐκείνην, ἀπήντησεν ὁ αὐτοκράτωρ. Ἐκείνη εἶνε ἥτις μοὶ ὑπέδειξε τὴν ἐκλογὴν σου, ἐκείνη ἥτις μὲ ἔπεισε νὰ ἀναθέσω εἰς τὸ θάρρος καὶ τὴν φρόνησίν σου τὴν σωτηρίαν τοῦ κράτους.

— Ἀληθῶς λέγεις, ἀνέκραξεν ὁ Φιλώτας, ἐπειδὴ ἐκείνη μόνη ἐγνώριζε τί ὑπέφερον. Καὶ ὁμως ἐπέπρωτο νὰ φανισθῇ καὶ ἡμεῖς νὰ μὴ τὴν ἐπανίδωμεν πλέον! Καὶ πῶς νὰ μὴ πιστεύσῃ τις τῶρα, ὡς οἱ ἀρχαῖοι, εἰς τὸν φθόνον τῶν θεῶν, εἰς σκληρὰν τινα εἰμαρμένην, καταφέρουσιν ἡμῖν πληγὴν θανάσιμον καθ' ἣν στιγμὴν νομίζομεν ὅτι ἐτύχομεν τῆς ὑψίστης εὐτυχίας;

— Ἐχε πίστιν εἰς τὸν Θεὸν εἰς τὸν ὅποιον σὺ πάντοτε εὐσεβῶς ἐπίστευες καὶ ὅστις τόσον θαυμασιῶς σὲ ὠδήγησεν εἰς τὴν νίκην, εἶπεν αὐτῷ παραμυθῶν ὁ Ἀνδρόνικος.

— Ναί, ἔχεις δίκαιον, βασιλεῦ, εἶπεν ἐγειρόμενος ὁ Φιλώτας, ἐμπρός, δὲν θὰ παραιτηθῶ τῆς ἐλπίδος.

Ταῦτα δὲ λέγων παρεσκευάζετο ν' ἀποχωρήσῃ τοῦ βασιλέως, ὅτε ἐκ τοῦ στρατοπέδου, πρὸς ὃ εἶχε πλησιάσει, ἀντήχησε πρὸς αὐτὸν ἄγριος θόρυβος καὶ κραυγὴ ὡς εἰ εἶχεν ἐκραγῆ ἔρις μετὰ τῶν ὑπὸ τῆς νίκης μεθουόντων στρατιωτῶν. Μετ' ὀλίγον δ' ἐφάνησαν πληροῦντες ἐν βίᾳ τὰς διαμέσους τῶν σκηνῶν διόδους, οἱ μὲν φέροντες βαίων κλάδους, οἱ δὲ ἄγοντες ἐν τῷ μέσῳ ἐπὶ τῶν ἀσπίδων τὸ ἀντικείμενον τῆς βακχικῆς αὐτῶν ἀγαλλιάσεως καὶ κραυγάζοντες « Ἐκείνη εἶνε! Ἰδοὺ τὴν! Ἐκείνη ἡ ἰδίαι! »

Καὶ ὡς θεὰν τινα τῆς νίκης ὄλην περικαλυπτομένην ὑπὸ τῶν κλάδων ἤγαγον τὴν σύζυγον τοῦ Φιλώτα πρὸς αὐτόν. Τότε δὲ αὐτὸς καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκραύασαν « Ἐκείνη εἶνε! »

Ἡ Ἀγγελικὴ ἔσπευσε νὰ ἐκφύγῃ τῶν χειρῶν τῶν θεαλλωδῶς ὑπὲρ αὐτῆς ἐπευφημούντων, ὑπεκλίθη φαιδρὰ πρὸ τοῦ Ἀνδρόνικου καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸν σύζυγον.

Ἐπειτα δὲ, στρεφομένη πάλιν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, εἶπε· « Συγχώρησόν μοι διὰ τὸ στρα-

τήγημα, δι' οὐ κατώρθωσα προσποιουμένη πλαστήν αιχμαλωσίαν· νὰ ἐλύσω πρὸς τὸ στρατόπεδον τοῦτο τὸ μεγάλθυμόν σου φρόνημα! Οὐδέποτε ἡ ἡμέρα αὕτη ἐμελλε νὰ ποθῆ τόσον ἐνδοξος δι' ἅπαντας ἡμᾶς, ἀν μὴ ἡ παρουσία σου ἤθελεν ἐπιφέρει τὴν νίκην.

— Πῶς, εἶπεν ὁ Ἀνδρόνικος, καὶ δέν σε εἶχον αιχμαλωτίσει; λοιπὸν οἱ βάρβαροι, τοὺς ὁποίους εἶδον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν!

— Ἦσαν οἱ θεράποντές μου, ἀπεκρίθη, τοὺς ὁποίους περιέβαλον ὄπλισμόν καὶ σήματα τῶν πολεμίων, διὰ νὰ σέ ἀπατήσω καὶ σέ φέρω ἐνταῦθα ἐπ' ἀγαθῶ ὄλων ἡμῶν.

— Καὶ πῶς κατώρθωσες νὰ με ἀπατήσης ἐν ᾧ ἤδη ἐπλησίαζον νὰ σᾶς συλλάβω ὅλους;

— Πρὶν ἢ σεῖς δυνηθῆτε νὰ φθάσητε εἰς τὰς οἰκίας καὶ ἐρευνησῆτε αὐτάς, εἶχον ἤδη ὑποδεχθῆ ἡμᾶς αἱ τάξεις τῶν ἡμετέρων, ἐκείνων οἵτινες σᾶς συνήντησαν καὶ σε ἐπεισαν νὰ σπεύσης εἰς τὸν ἀγῶνα. Τὰ ἐνδύματα τῶν πολεμίων εἶχομεν ἀποβάλει ταχέως καὶ ἀντ' αὐτῶν εἶχομεν ἤδη λάβει καὶ ὑψώσει τὰ σήματα τῶν ἡμετέρων. Οὕτω τὰ πάντα ἀπέβησαν ἐπ' ἀγαθῶ. Δέξαι λοιπὸν τώρα νὰ καταθέσωμεν πρὸ ποδῶν σου τὴν δάφνην ἣν γνωρίζεις, ἀλλ' ἥτις ἐν τῷ μεταξὺ ἐβλάστησε νέους θαλερούς κλώνας, ἀνάμνησιν διπλοῦ στρατηγήματος καὶ διπλῆς νίκης.

Ταῦτα δὲ εἰπούσα ἔκλινε τὸ γόνυ πρὸ τοῦ βασιλέως, ὅστις ἔτεινεν αὐτῇ τὴν χεῖρα χαίρων ἐπὶ τῇ κατανικήσει τοῦ ἑαυτοῦ πάθους, εἰς ἣν συνέδραμεν αὐτόν, ἐν ᾧ συγχρόνως ὁ Φιλώτας ὑψῶν πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς ἐπ' εὐχαριστίᾳ περιέβαλλεν εἰς τοὺς κόλπους του τὴν πιστοτάτην τῶν συζύγων.

(Ἐκ τῆς γερμανικῆς)

Δ

ΜΙΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

Ἐπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἵτινες ὄχι ὀλίγον χρόνον παραμεινάντες ἐν Ἀθήναις, ἐπιστρέφουσιν εἰτα εἰς τὰς ἐπαρχίας των, φιλοτιμούμενοι ἐν τῷ στενῷ αὐτῶν κύκλῳ νὰ ἀφηγηθῶσι ζωηρῶς νοπᾶς ἔτι τὰς ἀττικὰς ἐντυπώσεις των ἐκ τῶν περιπλανήσεων αὐτῶν ἀνά τὰς ὁδοὺς καὶ τὰ ἀξιοθέατα μέρη, ἐκ τῶν διατριβῶν αὐτῶν ἐν τοῖς καφενείοις καὶ ταῖς αἰθούσαις· οὗτοι ἐρωτῶνται αἴφνης ὑπὸ τινος τῶν ἀκούοντων:

— Καὶ ἡ Ἀκρόπολις πῶς σᾶς ἐφάνη;

— Ἀ! ἡ Ἀκρόπολις; δέν τὴν εἶδα! σᾶς ἀπαντῶσι μετ' ἀπαθείας, καὶ ἐξακολουθοῦσι τὰς ἀφηγήσεις των.

Οὐδεὶς ὁμῶς ὑπάρχει, οὐδεὶς τῶν συγχρόνων

Ἑλλήνων, καὶ ὁ ἀπλοϊκώτερος κάτοικος τοῦ ἐσχάτου χωρίου, ὅστις καὶ ἐπ' ἐλάχιστον χρόνον διατρίψας ἐν Ἀθήναις, δέν ἐσταμάτησε περιεργαζόμενος ἐξῴθεν ἐν συγκινήσει τὸ κιτρινόχρουν καὶ πολυτελές, ἀλλὰ βαρὺ καὶ ἀκοίψον κτίριον τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ὅπερ λοξῶς ἰστάμενον ἐν τῷ μέσῳ τῆς περὶ αὐτὸ πλατείας φαίνεται ὡς ἐρριμμένον ἐκεῖ κατὰ τύχην ἢ ἀφροντίστως, ὡς ἐπιπλον ἀτημελήτως στολίζον αἴθουσάν τινα, μέχρῃ οὐ χεῖρ τις μεριμνήσῃ περὶ προσφορωτέρας αὐτοῦ διευθετήσεως· ὀλίγοι ὑπάρχουσιν ὅσοι δέν ἐφρόντισαν παντοιοτρόπως, ὅπως παραστῶσιν εἰς κοινοβουλευτικὴν συνεδρίασιν, δέν ἀνέμειναν τὴν ὄραν τῆς εἰσόδου παρὰ τὰ προπύλαια τοῦ Βουλευτηρίου, ἀψηφούντες καὶ βοροχὴν καὶ βοροχὴν καὶ χιόνα, ἢ ἀδιαφοροῦντες πρὸς μίαν ἀπὸ τὰς ὀλοχρῦσους καὶ ὀλοδρόσους ἐκείνας ἀττικὰς ἡμέρας, τῶν ὁποίων τὸ φῶς καὶ ἡ δρόσος ζητοῦσι τόσον μακρὰς καὶ βαθεῖας περιπατητικὰς ἀπολαύσεις. Ὁ νέηλος ὁ παρερχόμενος πρὸ τοῦ περικαλλοῦς καὶ καταυγάζοντος κτιρίου, ὅπερ ἴδρυσεν ἡ μεγαλοδωρία τοῦ Σίνα, ἀνοίγει ἐν θαυμασμῷ τὸ στόμα καὶ ζητεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ τῷ ἀπαντῶσιν ὅτι αὐτὸ εἶνε ἡ Ἀκαδημία· ἐνίοτε, καὶ μετὰ τὴν ἀπάντησιν, ἡ ἐκπληξίς του δέν καταπαύει, διότι ἡ ἀπορία του δέν λύεται καὶ τί εἶνε αὐτὴ ἡ Ἀκαδημία; εἶνε διαθεθεμένος νὰ ἐρωτήσῃ ἀκόμη. Ἀλλὰ τίς ἀκούων τὴν λέξιν Βουλῆ δέν ἀνασκίρτα, ὡς πρὸ παλαιοῦ καὶ ἀκριβοῦ γνωρίμου; εἶνε ἡ λέξις, τὴν ὁποίαν τοσάκις ἐξιδανίκευσε καὶ ἀνεσκάλευσεν ἐν τῇ φαντασίᾳ του, τοσάκις εἶδε μὲ μεγάλα γράμματα μέσα εἰς τὰς ἐφημερίδας, καὶ ἥτις τοσάκις εἰς ζωηρὰν συζητησὶν ἐτρόχισε τὰ χεῖλη του· δύναται νὰ παρέλθῃ ὁ βίος του χωρὶς οὐδὲ κἄν νὰ ὑποπτεῦσῃ ὑπαρξὴν σοφῶν καὶ Ἀκαδημειῶν οὐδὲν μέχρῃ τοῦδε γινώσκει περὶ ἐκλογῆς Ἀκαδημαϊκῶν, ἐν ᾧ πόσας ἀναμνήσεις βουλευτικῶν ἐκλογῶν συμφύρει ἐντὸς τοῦ κρανίου του ἐσχάτος αὐτὸς τῶν Ἑλλήνων, καὶ πρῶτος συνταγματικὸς πολίτης!

Οὐδεὶς λοιπὸν, ὡς ἐλπίζομεν, ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν δύναται νὰ διατεθῇ δυσἀρέτως ἐκ τῆς προθυμίας μας νὰ ὀδηγήσωμεν αὐτόν εἰς μίαν τῶν ἐνδιαφερουσῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς, πρὸς ἃς εἶνε πάντοτε ἐστραμμένη ἡ προσοχὴ τοῦ κοινοῦ. Δυνάμεθα νὰ ὀδηγήσωμεν ἀσφαλῶς αὐτόν διὰ τοῦ πλήθους τῶν διαδρόμων καὶ τῶν θυρῶν, τῆς συνωστίσεως τῶν βουλευτῶν, καὶ τῶν κραυγῶν τῶν κλητῆρων, καὶ ἀπὸ τοῦ θεωρείου, ἐν ᾧ θὰ ἐγκαθιδροθῶμεν, νὰ ὑποβοηθήσωμεν τὴν περιέργειαν καὶ παρατηρητικότητά αὐτοῦ, ἐν ᾧ συγχρόνως μᾶς παρέχει καὶ οὗτος ἀφορμὴν συνεχοῦς καὶ ἀκόπου ὁμιλητικότητος ἐκ τῆς ἀμέσου πρὸς αὐτόν μεταδόσεως τῶν ἐντυπώσεων μας ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Βουλῇ τὸ θερμόμετρον τοῦ λόγου παρὰ τοῖς ἀκρο-